

Ами съ какво ще хранимъ кравата! Нито сѣно имаме, нито сламица. Всичката ми надежда бѣше въ тая кравица, че като порастне и се отели, ще доя всѣка заранъ и вечеръ по менче млѣко, ще продавамъ млѣкото и ще има съ какво да живѣемъ... А сега!... Я, чедо, закарай кравата въ гората. Намѣри дебело дърво и я вържи подъ него. Ще миненѣкой вълкъ, ще я изяде и ще ни отърве отъ нея.

Подкарало момчето кравата, закарало я въ гората, вързало я за едно дебело дърво и се върнало.

Щомъ слѣзло момчето въ селото, край дървото минала една бабичка. Тя била горска самодива. Тя се грижела за птичкитѣ и малкитѣ животинчета, които оставали да зимуватъ въ гората. Бабичката отвързала кравата и я прибрала въ колибата си.

Момчето, както вървѣло къмъ селото, видѣло на пѣтя едно врабче съ счупено краче и оскубано крилце. Влѣче се горкото пиле, не може да литне.

Навело се момчето, взело пилето и го мушнало въ пазвата си.

Като си отишло въ кѣщи, то разказало на майка си какво направило съ кравата и показало врабчето.

— Хвърли го на котката! — казала майката.

— Не, мамо, азъ ще го храня съ трошици, догдето му оздравѣе крачето и му порастнатъ перца на оскубаното крилце.

Взело момчето една кошница, постлало въ нея малко вълна и турило врабчето на топло и меко.

Всѣки день му давало трохици и водица. А когато въ кѣщи нѣмало хлѣбъ, и врабчето гладувало.

Тѣй минала зимата. Врабчето оздравѣло и презъ единъ топълъ пролѣтенъ день излетѣло презъ отворения прозорецъ. Разтворило радостно човка и изчуруликало:

— Чиррррръ, чирррръ, чиръ! Благодаря, момченце! — Па литнало къмъ гората. Отишло право къмъ колибата на горската самодива и кацнало на рамото ѝ.

Бабичката тъкмо решила съ златенъ гребенъ две малки пъргави телета.

— Кжде бѣше тая зима, бабина душице? — попитала самодивата врабчето.

То ѝ обадило, какъ едно момче, сиромашко дете, го прибрало отъ пѣтя, какъ го хранило и гледало, догдето му порастнатъ перца и догдето му оздравѣе крачето.

— Ами тѣзи теленца чии сж? — запитало врабчето.

— На оная крава, гдето лежи предъ колибата.

— А отъ кжде е дошла тя?

— Намѣрихъ я подъ едно дърво вързана. Прибрахъ я тукъ, за да я не изяде нѣкой вълкъ. Чакамъ да дойде стопанинътъ ѝ, да я подири. До днесъ никой не дойде. Презъ зимата ѝ дадохъ сухи билки отъ тилиейскитѣ усои и тя роди тия две телета.

Врабчето припнало надъ теленцата, почнало да ги гжделичка съ крилата си и тѣ навирили опашки, подскокнали и заиграли. Кравата ги гледала съ голѣмитѣ си добри очи и не можела да имъ се нарадва.

Въ туй време момчето рекло на майка си: